

Hlavní sestra a náměstkyně

nelékařských zdravotnických povolání

JAROSLAVA BĚLSKÁ:

„Nejtěžší je se vyrovnat se smrtí.“

Paní Jaroslava Bělská do čáslavské nemocnice nastoupila v roce 1986. Působila na všech interních odborných ambulancích včetně nepřetržitého provozu jednotky intenzivní péče a byla členem posádky rychlé záchranné služby. Její touha pomáhat lidem tím však nekončí. Má zkušenosti s výukou první pomoci, zdravotní výchovy a tělovědy pro mládež, zaměřené na strukturu a funkce lidského těla. V osobním životě se nyní stará o svého třiaosmdesátiletého otce. Dámu se srdcem na pravém místě, která 36 let života věnovala čáslavské nemocnici, představujeme v rozhovoru.

JN

Vzpomenete si na chvíle, kdy jste si řekla, že chcete být zdravotní sestrou?

Ano. Sestra mojí babičky pracovala v Praze v Motole na pozici vrchní sestry a její dcera studovala střední zdravotnickou školu. Jezdila jsem k nim na prázdniny a chodila za „tetou“ do práce. Ke zdravotnickému prostředí jsem měla respekt a úctu. Sestry nosily na hlavě čepce a působily na mě důstojně a vznešeně. Tento pocit ve mně zůstal dodnes, stejně jako touha pomáhat lidem.

Před 15 měsíci jste byla jmenována do funkce náměstkyně nelékařských zdravotnických povolání. Co si pod ní můžeme představit?

Popis mé pracovní pozice je poměrně obsáhlý, ale ve zkratce: metodicky vedu a řídím zdravotní sestry, vedoucí porodní asistentku, sanitářky a sanitáře, nutriční terapeutu, sociální pracovníce, vedoucí laboranty a další specializované nelékařské zdravotnické profese. Zodpovídám za úroveň poskytované péče ve spolupráci s ostatními členy ošetrovatelského týmu. S manažerem kvality tvoříme směrnice a standardy ošetrovatelské péče. V oblasti personální spolupracuji při přijetí nového zaměstnance, tvorbě popisů pracovní činnosti a platovém zařazení. Zařazuji také zaměstnance k dalšímu vzdělávání, podporuji jejich účast na seminářích a školeních.

Máte tedy více manažerských povinností. Nechybí vám užší kontakt s pacienty?

Chybí, proto občas využiji školení na ošetrování ran a proleženin a utíkám za sestřičkami na geriatrii asistovat při převazech.

S novou pracovní pozicí jste se musela vypořádat i s pokyny souvisejícími s covidem-19. Jak na tuto dobu vzpomínáte?

Bylo to nejtěžší období v mém profesním životě. Vše bylo velmi hektické a nepřehledné. Museli jsme ve velmi krátkém čase otevřít odběrové a očkovací místo. Organizovala jsem mobilní tým, který každé ráno vyjížděl provádět AG a PCR testy do podniků. Evidovali jsme covid pozitivní pacienty a očkované mezi našimi zaměstnanci. Často kvůli absencím docházelo k přesouvání zaměstnanců po odděleních, tak aby všechna fungovala. Nebylo to jednoduché.

Jak na vás osobně dolehla personální krize městské nemocnice?

Práce v nemocnici, kde nefunguje součinnost, nebyla jednoduchá, ale za celých 36 let mě nikdy nenapadlo nemocnici opustit, a to ani tentokrát. V nemocnici jde v první řadě o nemocného člověka a pokud bych z ní odešla, otočila bych se k pacientovi zády. Svým odchodem bych totiž přispěla ke zhroutení nemocnice.

Jak se vám v nemocnici pracuje nyní?

Po nástupu paní ředitelky Dity Mlynářové se mi pracuje dobře. Podařilo se jí získat kvalitní personál na pozici primářů, lékařů a náměstků, kteří se chtějí podílet na rozvoji nemocnice. Doplňujeme týmy nelékařského zdravotnického personálu novými pracovními silami. Také jsem velmi ráda, že od května máme opět na každém oddělení vrchní sestru, která je manažerkou střední úrovně. Pokud se nemocnice oprostí od politických bojů a získá podporu všech občanů, opět budeme mít krásnou funkční nemocnici vyhledávanou nejen místní komunitou.

Co považujete za svůj největší úspěch v profesním životě?

Na tuto otázku asi neodpovím přesně, ale mohu říct, že jsem zažila několik ře-

ditelů nemocnice a primářů na interním oddělení. Vypracovala jsem se od ambulantní sestry přes staniční sestru až na pozici hlavní sestry. Celý svůj profesní život se vzdělávám a snažím se být flexibilní. Nikdy jsem se ale nezapojovala do politických nešvarů, podepisování petic a zbrojení proti vedení nemocnice nebo radnici. A na to jsem hrdá. Vzorem pro nás všechny by měli být lidé, jako byl pan Jiří Cimický, ekonom nemocnice, který byl v minulém roce po odchodu pana ředitele Bubly pověřen vedením. Spolupracovala jsem s ním krátce, ale velmi ráda. Byl to člověk přímý, pracovitý a charakterní. Velmi mě těší úspěchy, které se povedou nemocnici jako celku, například březnové získání certifikátu kvality a bezpečí od České společnosti pro akreditaci ve zdravotnictví. Nebo náhodné úspěchy, jako když jsme se v dubnu s kolegyněmi zúčastnily jediného oficiálního plesu České asociace sester, kde jsme pro naši nemocnici vyhrály pohodovací lůžko v hodnotě 100 tisíc korun.

Bez čeho se kvalitní sestra neobejde?

Je to poměrně široký balíček vlastností. Neobejde se bez empatie, umění řídit sama sebe, motivace a uspokojení z vykonané práce, bez flexibility, schopnosti zvládnout stres, komunikační asertivity nebo bez ochoty neustále se vzdělávat.

Co vás po tolika letech ve zdravotnictví dokáže nejvíce potěšit, a co je naopak nejtěžší?

Narození dítěte, vyléčení nemocného, stabilizace chronického onemocnění, poděkování a vlídné slovo pacienta a jeho příbuzných. To vše vnímám pořád intenzivně s úsměvem na tváři. Netěší mě stížnosti a někdy i nadávky od pacientů. Nejtěžší je se vyrovnat se smrtí.